

[Niels Matthiasen.]

i modtagerlandene eller andre politiske risici. Det er derfor helt naturligt, at denne garantiordning henhører under u-landssekretariatet og udenrigsministeriet. Ved at fastlægge beløbsrammen til 200 mill. kr. er der taget højde for, at man ikke risikerer en kapitaludførsel, som vil påvirke landets valutastilling.

Men mest føler jeg trang til på ny at sige, at vi i forhold til vor egen levelfod herhjemme — med de forbehold, der kan tages for det, der kan blive bedre — stadig har meget at indhente, før vi med rette kan tale om solidaritet med de nye naboer. Denne ændring er endnu et skridt på vejen, og derfor kan jeg tilsige mit partis støtte til lovforslagets gennemførelse.

Per Federspiel: Det lovforslag, der her foreligger, er jo resultatet af lange overvejelser både her i landet og i en række andre lande. Jeg tror, man må beklage, at det ikke er lykkedes i hvert fald på europæisk plan at skabe en fælles, multilateral ordning, hvorved investeringer i u-landene kunne garanteres. Der er jo en række lande, der allerede har etableret selvstændige ordninger, og jeg ser af bemærkningerne, at udenrigsministeren har tilrettelagt forslaget således, at det vil kunne tilpasses en senere multilateral ordning.

Hvad selve princippet i lovforslaget angår, kan jeg tilsige mit partis fuldstændige enighed i den målsætning, der opstilles: for det første at det kun drejer sig om fremtidige investeringer, og dernæst at disse investeringer skal have en vis relation til dansk erhvervsliv. Jeg har bemærket, at en af de kyndigste, der har skrevet om u-landsproblemerne herhjemme, fabrikant Svend Bergsøe, er af den opfattelse, at disse ordninger bør være bilaterale, afsluttet ved aftaler alene mellem det enkelte u-land og for vort vedkommende Danmark, idet han befrygter, at der ellers kunne komme fremmed indblanding, uvedkommende motiver ind i ordningen. Jeg tror i og for sig ikke, denne betragtning er så forfærdelig langt fra tanken i lovforslaget, men når man har tilstræbt en multilateral ordning, har det jo i og for sig nærmest haft karakter af en genforsikringsordning ud fra det naturlige synspunkt, at de europæiske lande i fællesskab

har en interesse i at udvikle investeringerne i u-landene.

Selve lovforslaget udspringer jo af en handelsministeriel betænkning, og på ét punkt kan jeg ikke være helt enig med det ærede medlem hr. Niels Matthiasen, nemlig at det ubetinget skulle være rigtigt — det er et spørgsmål, som jeg vil mene at vi bør undersøge i udvalget — at selve administrationen af ordningen henlægges under u-landsstyrelsen. Denne styrelse har andre funktioner, som den, så vidt jeg kan se, udfylder udmærket; men det drejer sig her om forretningsmæssig indsigt, om en bedømmelse både af de virksomheder, der investerer, og de erhvervs-mæssige forhold i de lande, hvor investeringerne finder sted. Jeg kunne tænke mig, at man undersøgte, hvorvidt hele denne administration ikke rigtigere hørte hjemme under eksportgarantiordningen; jeg skal ikke sige noget endeligt om dette spørgsmål, men jeg vil mene, det er rigtigt at drøfte det i et udvalg.

Endelig har jeg set, at det også er tanken at bemyndige finansudvalget til at forhøje beløbsrammen. Jeg tror ikke, det er rigtigt; det er et nyt felt, vi her er inde på, og det vil være rigtigt, at dette høje ting får lejlighed til, hvis beløbet bliver opbrugt, at undersøge, hvad der er sket hidtil. Jeg tror ikke, behandlingen behøver at blive langvarig, men det vil utvivlsomt være rigtigere, at forslag om forhøjelse af beløbet på sædvanlig måde fremsættes her i tinget og ikke sker omtrent administrativt ved forelæggelse i finansudvalget.

Ellers skal jeg ikke komme ind på enkeltheder i lovforslaget. På et enkelt punkt vil jeg måske advare lidt imod en tanke, der ligger i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at man kunne tænke sig at støtte investeringer i „joint ventures“, altså a-metaordninger med virksomheder i u-landene. Det kan være nødvendigt visse steder som følge af lovgivningen i disse lande, men de erfaringer, der hidtil har været med 50 pct. danske interesser og 50 pct. interesser på det pågældende sted, har ikke vist sig at være gunstige; det har ikke været muligt at tilvejebringe et samarbejdsgrundlag, som virkelig har kunnet bære. Jeg tror, det er rigtigt, at kontrollen med disse investeringer ligger et enkelt sted,